

הטוב הרע והנערה
ברוך, אבל מה שבטוח הוא, כפי שמעיד בני אמדורסקי: „איך שלא יהיה, אני לא הנערה“

מתי לראשונה שינו מסך דים בצה"ל את שמות המשפחה שלהם לעברית? בהקלטה לתוכנית גלי צה"ל, סדר הפסח שלי, סיפר הבריה"מנסת משה כרמל שהיה אלוף בצה"ל. את הסיפור הבא: ביוני 1947 נערך כה ארוחת-צהריים משותפת של דוד בן-גוריון עם מסקדי הצבא. באותה ארוחה ניסח בן-גוריון את הקומוניקט העברי הראשון בשם צבא הגנה לישראל. כדי לא לספק חיזוק לי טענת הערבים שיש מסקדים ורים בצבא הישראלי, דרש בן-גוריון מקציניו לעברת מייד את שמותיהם. כל בקשותיהם לתת להם מירווח זמן להת-ייעצות עם בני משפחתם, נידר-חו עליידי בן-גוריון. בלחץ זה זמן החליטו כולם על שמות חדשים. משה זליצקי, למשל, שינה את שמו למשה כרמל בגלל היותו מפקד חזית הצפון וקירבתו לחיפה. רק קצין אחד חזר לביתו עם שמו החדש — יגאל הגלעדי — נתקל בהתנג-דות נמרצת של רעייתו, רץ לכל מערכות העיתונים והור-דיע ממש ברגע האחרון לכל העיתונאים כי הוא משנה את שמו מיגאל הגלעדי ל**יגאל ארן**.

גילוי חדש על יחסיהם של בני משפחת קנדי עם הר-כוכבת המנוחה **מריליין מונרו** רץ מבא העיתונאי הגירויורי-קי המפורסם **ארל וילסון**, כי ספרו עסקי-השעשועים כפי ש-איש אינו חכירם. בספרו סותר וילסון את הסדר שהיה גלוי כי כל רחבי ארצות-הברית על הר-קשר הרומנטי של **רוברט** (בובי) **קנדי** עם מונרו, טוען כי האמת היא ששרי-המשפטים שנרצח חיפה בעניין זה על אחיו **ג'ון קנדי**, כותב ויל-

סון: „ערב אחד, בניו-יורק, התגנבה מרילין מונרו לפגישה שהשתחרר לפני כשנה מצה"ל ועבד כעוררו של לסקוב. לזכור, אגב, שהיו לנשיא כא-ביגב, למחרת בבוקר, הצטח-קה קימעא, כאשר דיברה על בילוי הערב הקודם והפטירה: „אני חושבת, שהשכחתי לו את הכאבים“.

עד לפני זמן קצר שיי-מש **דויד אלעזר** כעוזרו של רבי-אלוף (מל), **חיים לסקוב** בתפקידו כיו"ר-הועדה הבין-משרדית לאוטומציה. עתה, כא-שר פרש לסקוב מתפקיד זה, מחפש גם דויד אלעזר תעסוק-

קה אחרת. המדובר לא ברמט-כ"ל, אלא בצעיר בשם זה שהשתחרר לפני כשנה מצה"ל ועבד כעוזרו של לסקוב.

סגן שרי-התחבורה **ג'ר** **יעקבי** מנצל את העובדה ש-החלים לא מכבר מניתוח-לב פתוח, לכל הפונים אליו להור-פעות ולהרצאות. הוא אומר: „יש לי פתק מהרופא שאסור לי להתאמץ“.

הכתב הכלכלי של ידי-עות אחרונות **אליעזר שטר** איך שעלה לפני מספר שנים מדרום-אמריקה, הכין כתבה על המתננות שמעניקים מפעלים שונים לעובדיהם לקראת הפסח. בין השאר טילפן לדובר אגוז **מרדכי שיפמן** ושאל אותו: „אנחנו לא נוהגים למסור דבר רים כאלה“ ענה לו שיפמן: „שטראוק לא נכנע, המשיך לל-עוד עד ששיפמן נכנע: „אנח-נו נתונים לעובדים מצה שמור רה“ התבדה. למחרת פתח הר-דובר את ידיעות אחרונות, הפי-תע לקרוא כי בגלל הצימצומים החליטה הנהלת אגד לתת ל-עובדים מצה שמורה.

שנה שלמה הסתובב הר-שחקן **זאב רוז** עם יבלת על מיתרי הקול, לא מצא זמן. בגלל עומס העבודה, לניתוח-השבוע סוף-סוף קיבל חופשה לא מתוכננת. רוז, המופיע עתה יחד עם **דליה פרידלנד** בהצגת בוטיק השקרים, ניצל את הפסקת ההצגות בגלל מח-לת האדמת של פרידלנד, עבר ניתוח להורדת היבלת.

על משתתפי צילומי סרט הטלוויזיה חבילות מרגינפילד שבבימיו של **עמק פרי**, עב-רו חוויות משעשעות בזמן הר-הסרטה. אפיזודה משעשעת קשורה בצלם **יצחק אורן** שהיה צריך להפליג באונייה נלי עד לב מפרץ חיפה כדי לצלם את יציאתה מהמוז. רי-אחר לחזור לחוף, זמן רב אחר-רי ההפלגה בושש אורן לחזור וחבריו החלו דואגים לו. ל-פתע התקרבה לרציף במהירות מסחררת סירת משטרה כשבי-תוכה יושב אורן כשהוא מלווה בשני שוטרים חמושים. התב-רר כי אורן נחשד בטעות כי יציאה בלתי-חוקית מהארץ.

למשתתפי תוכנית היוקי-רה של הטלוויזיה הישראלית מה למעלה וני למטה, שאמור-רה היתה להיות משודרת בי-פסה, עלה הדם לראש, ביום-חמישי האחרון: בשעות הבוקר, כאשר צילומי התוכנית לילדים עוד התנהלו בעצלהיים ואכ"י **טל מוסנזון** מנצח על מלאי-כת הבימוי, התברר לפתע כי חלק ניכר מהתוכנית, שחשבו כי הוקלט כבר, כלל לא הוק-לט. מיישהו פשוט שכח להורות

קה אחרת. המדובר לא ברמט-כ"ל, אלא בצעיר בשם זה שהשתחרר לפני כשנה מצה"ל ועבד כעוזרו של לסקוב.

סגן שרי-התחבורה **ג'ר** **יעקבי** מנצל את העובדה ש-החלים לא מכבר מניתוח-לב פתוח, לכל הפונים אליו להור-פעות ולהרצאות. הוא אומר: „יש לי פתק מהרופא שאסור לי להתאמץ“.

הכתב הכלכלי של ידי-עות אחרונות **אליעזר שטר** איך שעלה לפני מספר שנים מדרום-אמריקה, הכין כתבה על המתננות שמעניקים מפעלים שונים לעובדיהם לקראת הפסח. בין השאר טילפן לדובר אגוז **מרדכי שיפמן** ושאל אותו: „אנחנו לא נוהגים למסור דבר רים כאלה“ ענה לו שיפמן: „שטראוק לא נכנע, המשיך לל-עוד עד ששיפמן נכנע: „אנח-נו נתונים לעובדים מצה שמור רה“ התבדה. למחרת פתח הר-דובר את ידיעות אחרונות, הפי-תע לקרוא כי בגלל הצימצומים החליטה הנהלת אגד לתת ל-עובדים מצה שמורה.

מסיבת פגימות נערכה ביום השישי האחרון בביתו של הצייר **רוני גולדנברג** ש-חזר לפני כחצי שנה משהייה ארוכה בקנדה. המזומנים נת-בקשו לבוא בפגימות ואלה ש-באו בלעדיהם הוכרחו להחליף בכניסה את בגדיהם בפגימות שהוכנו עליידי המארחים. מי-שלקח ברצינות את העסק היה הברון **מנחם פאר** שבא עם פיי-ג'מה חדישה לגמרי ממנה לא-הספיקו אפילו להוריד את תוית המחיר וזאת למרות ש„מאז גיל 10 לא ישנתי בפגימה“, סקר קצר שנערך במקום העלה כי רוב הנוכחים מעדיפים לישון ללא פגימות.

באתר הימים פותח הר-שחקן **גדעון שמר** צהרון ורואה בו מודעה ממוסגרת בו הלשון: „אהבה וג'אז עם גר-עון שמר ותזמורת הג'אז של מל קלר, למטרות היכרות, לפי-נות אל ת.ד. — — — שמר פעל במהירות, שלח מכתב ל-ת.ד. וקיבל הומנה לראיון אי-

ארי הופקין
הזמרת הוולשית שהפכה לבת-חסותו של איש „החיפושיות“ פול מקארטני, עומדת לבוא בעוד שלושה שבועות לארץ להופעה אחת ביוסי-הקעמאות, משתעשעת על חוף הים בבריטניה בחברת כלבה ששמו מקארטני.

לטכנאי ההקלטה ללחוץ על הכפתור. המשתתפים חסרי הי-סבלנות — **דרורה הבקני**, **שרמה ארצי**, **עוזי רוז**, **מומו הקוף** והרקדניות **לונה לוי** ו**נעמי כרידור** — נאלצו לחזור על כל ההצגה המסיבכת מחדש. מרוב עצבים אירעה חקלה נוספת: שתי מצלמות נתקלו זו בזו. המשתתפים יצ-או מן הכלים, איבדו את העש-תונות. אך זה לא היה עדיין הכי גרוע: בסיומו של יום-מפרך, החליטה המפיקה **צ'רי** לה רוז, בשברון-לב, כי החו-מר כלל אינו ראוי לשידור, ביטלה את כל התוכנית, למרות שמחירה עלה כמה אלפי לירות.

בסימפוזיון על הרפרטור-אר בתיאטרון הישראלי שנע-רך השבוע במועדון צוותא בי-תל-אביב במיטגרת יום התי-אטרון הבינלאומי, בו הינחה הסופר **הנרי כרמוב** והש-תתפו המבקר **ביעז עברון** ומנהל הקאמרי **ישעיהו (שי-קו) ויינברג** — הגיב הבמאי **יוסף מזנדי** בקריאות-ביניים קולניות בגנות התיאטרון הר-מוסחר. כאשר עלה לבמה שחקן הבימה **יצחק שילה**,

סלנדור דאלי

(68) הצייר רודף הפירסומת הלך לספר ניו-יורקי ופקד עליו לסלסל את שעויותיו הי-דלילות. לצורך המאורע הזי-מיו הספרדי המזור עלמי עי-תונות וטלוויזיה. אולם לאחר-מכן, כשראה כתבים וצלמים לפני מלונ, גער בהם: „אני מוחה נגד הפלישה לתחום הפרט שלי!“ השיבו לו העי-תונאים: „מי אתה בכלל? הרי אנחנו מחכים כאן לזמרת יונה ואן-פלנד, העדה הראי-שית בפרשת הווארד יוז.“

ואמר: „מונדי צודק. התיאטרון הרפרטוארי הולך ומתמסחר!“ צעק לעברו באירוניה המרצה בחוג לתיאטרון של אוניברסי-טת תל-אביב. **אברהם עוז**: „שילה, אתה היית מוכן לשחק אצל מונדי בתיאטרון המתחין?“ השיב שחקן התיאטרון הלאומי: „אני מוכן“ פנה עוז למונדי: „תזכור שיש לך שחקן להצגה הבאה שלך.“ התערב המנחה ברטוב, בסכמו את הקריאות: „את העיסקות תגמרו בחוף.“

פסוק השבוע

העיתונאי שלום רוז **זנפרי**: „כל ציבור יש לו הר-מנהיגים שהוא ראוי להם. אלא שלפעמים העונש הוא, בכל זאת, כבד מדי.“